

ז' ניסן ה'תשע"ט 12.4.19

מגזין מס' 523

ערב שבת פרשת מצורע/שבת הגדול

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החיים כסגול

זה לעומת זה

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

בנפש האלוקית, השכל הוא המעורר את המידות, מעיר אותן, מרבען, מתרדמתן.

למשל, יש לי יכולת אהבה אלוקית הטמונה בתוכי כמונחת סגורה בקופסה, רק בבחינת פוטנציאל. זקוקים למפתח. רק כאשר אני מפעיל את השכל, ומתבונן לפרטי פרטיו של הדבר ה'ראוי' להיות אהוב, נחשק, רצוי, טוב בעבורי – רק אז מתעוררות המידות הטהורות, מעיין של רגשות פשוטים המאפשרים תחושת מגע חי ורוטט עם חיי החיים המפכים לנצח מתחת לכל ה'שריטות'...

לעומת זאת, בנפש הבהמית, הדברים פועלים באופן אחר לגמרי. אין צריך להתבונן. ברגע שאני מתקרב לדבר שנראה כטוב בשבילי, דבר שהוא טעים, שהוא נחמד להשגה, מיד מתעוררת המידה, התאוה להתקרב למה שטוב לי. וכן להיפך, הרתיעה להתרחק ממה שמאיים עלי.

השכל בנפש הבהמית הוא רק בבחינת ממוצע מישני הקובע את המינון, כמה אני מחובר, אופי החיבור וכו'. למשל, אם 'בא לי' משהו, הרי שקודם כל – 'בא לי'. ורק לאחר מכן השכל נעשה כלי שרת בידי מה ש'בא לי': איך להשיגו וכו'.

בנפש הבהמית ה'אני' הוא העיקר, מה שנחשב הוא ה'בא

לי', לא האמת חשובה, אני הוא החשוב.

ולכן כש'בא לי' משהו, השכל (על כל מעלותיו) בעצם רק מתרץ למה 'בא לי', תוך חדירה לפרטי הפרטים בגאונות מרשימה ממש. אני מסוגל לשכנע אחרים ואף את עצמי בעיצומו של אור היום – כי עכשיו לילה, ולהיפך. אני יכול לתרץ את ה'בא לי' ביצירתיות שכלית מופלאה ממש, עם כוחות ה'חכמה' (הברקת רעיונות חדשים), עם ה'בינה' (ניתוח הרעיונות לגורמים וכו'), עם ה'דעת' (התקשרות אל הדבר בחיות ובהתמדה...), להסביר על ידי שכל הנפש הבהמית מדוע 'בא לי', למה זה מועיל לבריאותי, כמה מסוכן לדכא את המתחשק לי... בקיצור – להכשיר את הטמא ב 150 טעמים. ואז, תוך התעלמות גמורה מכל איתותי האזהרה, מוצא אני את עצמי מתכנן באין מפריע את הדרכים והאופנים להשגת מה ש'בא לי' בפועל.

כלומר, השכל בנפש הבהמית הוא רק בבחינת משרת, עושה דברו של הצד האנוכי שבאדם.

לעומת זאת, בנפש האלוקית, השכל הוא השליט על הלב, הוא המעורר, המוביל ומכוון את כללות כוחות הרגש שבנפש האלוקית אל ה'נכון' וה'ראוי' רק בגלל שהוא נכון וראוי.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

שימו לב! ביום חמישי י"ג ניסן 18/4/19 וביום חמישי חוה"מ פסח כ' ניסן 25/4/19 לא יתקיימו שיעורים בחמד.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית – לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

יום הבהיר- י"א ניסן

יום הולדתו של הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו, בעיר ניקולייב בשנת ה'תרס"ב (1902). כיום, ניתן לעמוד ביתר שאת על עוצמת המהפכה שחולל הרבי. שליחיו פועלים באלפי נקודות על פני כדור הארץ, מתאינד ועד הונולולו, מהונג קונג ועד זאיר, מבואנוס איירס ועד מרוקו ותוניס. בכל מקום הימצאם מהווים חסידי הנאמנים הגורם המתסיס והמפריח את חיי היהדות. מפיצים אמונה וחסד, שמחה ומסורת יהודית, בשמש חומה בצורה ותריס בפני גלי הטמיעה וההתבוללות.

קדוש מבטן ומלידה

ראשי פרקים מתולדות חייו של הרבי מליובאוויטש

הרבי נולד בעיר ניקולייב בשנת ה'תרס"ב, ונקרא בשם 'מנחם מענדל' על שם אדמו"ר ה"צמח צדק" נשמתו עדן. ביום הולדתו, שלח אדמו"ר הרש"ב ששה מברקים לאביו רבי לוי יצחק, ובהם ברכות ואיחולים וכן שאלות והדרכות הקשורות בלידת הילד וחנוכו.

דברים מיוחדים גילה הרבי הריי"צ בשנת תרצ"ט, בליל הסדר השני, כאשר הגיע לפיסקא בהגדה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול", וכך אמר: בשנת תרס"ב היו גזירות רעות על כלל ישראל, וקודם חג הפסח נתבטלו בדרך נס... לימים סיפרה הרבנית חנה, אמו של הרבי, אודות ההוראות שנתקבלו אצלם מאת הרבי הרש"ב בקשר ללידתו, ומהם: שיקפידו ליטול את ידיו, ושיכינו עבורו כיפה וטלית קטן... פעם אמרה הרבנית על בנה: זאת אוכל לומר לכם בבטחה, כי הוא קדוש מבטן ומלידה!

אבי הרבי, הרב הגאון המקובל רבי לוי יצחק, היה מספר כי הרבנית מעולם לא הניקה את התינוק בטרם היתה נוטלת את ידיה! על כך הוסיפה הרבנית חנה שהתבטאה פעם: בעלי ציוה עלי ליטול את ידיו של התינוק בכל עת שיתעורר משנתו וירצה לאכול – החל מלידתו, על פי הוראתו של אדמו"ר הרבי הרש"ב נשמתו עדן.

ראשי פרקים מתולדות חייו של הרבי מליובאוויטש

תרס"ב (1902) – נולד בי"א בניסן, בעיירה ניקולייב שבאוקראינה, להוריו: רבי לוי יצחק וחנה שניאורסון.

תרס"ז (1907) – עבר עם הוריו ליקטרינוסלב שבאוקראינה (כיום דנייפרופטרובסק), שם נתמנה אביו לרב הראשי של העיר והמחוז.

תרפ"ג (1923) – נפגש לראשונה עם האדמו"ר השישי של חב"ד, רבי יוסף יצחק שניאורסון. באותו מעמד בחר בו הרבי לחתן לבתו – חיה מושקא.

תרפ"ח (1928) – יצא עם חותנו המיועד מרוסיה והגיע לריגה שבלטביה.

תרפ"ט (1929) – נישואיו בווארשה. אחרי כן יצא עם רעייתו לברלין, שם התבודד ועסק בתורה לצד לימודים כלליים.

תרצ"ג (1933) – הגיע עם רעייתו לפריס. שם הוסיף להתבודד ולעסוק בתורה, וגם השלים כמה תארים אקדמיים בסורבון.

תש"א (1941) – ניצל מציפורני הנאצים ימח שמם, והגיע עם רעייתו לארה"ב. חותנו, שהגיע לשם שנה לפניו, מינהו ליושב ראש 'המרכז לעניני חינוך' – הזרוע החינוכית של חב"ד בעולם, והעמידו בראש 'מחנה ישראל' – ארגון

גם בהווה. דמותו מלווה את חסידי חב"ד בכל פועלם תוך שהם חשים מחוייבות עמוקה להמשכת מפעליו ולהפצת משנתו הרוחנית.

מנהיגות אמיתית

אחד האתגרים הראשונים שעמדו בפני הרבי, עם עלותו על כס האדמו"רות, היה לשקם את תנועת חב"ד. ערש לידתה, מקורה ומקום התפשטותה העיקרי של חב"ד היה ברוסיה, שם הקיפה התנועה רבבות בתי אב. עד אשר המהפכה הסובייטית שמה קץ לחיים היהודיים הגלויים ברוסיה, אזי רבים מחסידי חב"ד נאסרו, הוגלו ואף נהרגו על ידי השלטון הקומוניסטי. גם סניפיה של התנועה בארצות אחרות, בעיקר בפולין ובמדינות הסמוכות לה, נגדעו בשואה.

כאשר נחלץ הרבי הקודם מליובאוויטש מאירופה הבווערת והצליח להגיע שבור ורצוץ לאמריקה, לא נותרו מתנועת חב"ד אלא הזכרונות וקומץ שרידים, אודים מוצלים מאש. הוא פתח במאמץ גדול לבנות מחדש את ההריסות ולהקים בניין ליהדות שורשית באמריקה – ארץ שהיתה סמל של התנתקות מחיי היהדות המקוריים.

מאמצים אלה שהרבי הקודם החל בהם הניבו פירות כבר בימיו, אך עיקר הפריצה מן הכח אל הפועל החלה בתקופת הנהגתו של חתנו וממלא מקומו. הרבי ליקט את החסידים הבודדים שהיו פזורים בכל העולם, ובנה מהם גרעין מוצק שממנו צמחה מחדש התנועה הגדולה והמפוארת של חב"ד. אולם הרבי סירב להמתין עד השלמת משימת השיקום הפנימית. בעיות בווערות של הקיום היהודי טרדו את שלוותו. וכך, תוך כדי בניינה של חב"ד, החל להפעיל את קומץ החסידים שעמד לרשותו כחיל חלוץ לפעילות ולעשייה בקרב כלל ישראל.

הרבי שיגר את חסידיו לקהילות יהודיות רדומות על מנת לעוררן ולהפיח בהן חיים יהודיים מחודשים. עד מהרה הפכו אלו למרכזים יהודיים תוססים.

צדקה העוסק בענייני סיעוד חברתי, וכן בראש 'קה"ת' – מערכת ההוצאה לאור של ספרות חב"ד. בכך למעשה הוצב הרבי בצומת המרכזית של העשייה החב"דית כשהוא מנווט את שלושת זרועות הארגון והביצוע החשובות של התנועה. למרות אופיו הבלתי מתבלט ונסיונותיו להצטנע, הוכר הרבי כגאון הבקי בכל חדרי התורה, וכבעל כשרונות מזהירים. חמיו נהג להטיל עליו משימות הסברתיות שונות שדרשו ידע נרחב ויכולת אינטלקטואלית רבה. בהזדמנויות שונות כינהו מתוך חיבה והערכה – 'שר ההסברה שלי'.

תש"י (1950) – בי' בשבט נסתלק חותנו, וכשנה לאחר מכן קיבל על עצמו את ההנהגה כממלא מקומו כאדמו"ר השביעי בשושלת חב"ד. מאז הוא כונה בפי כל 'הרבי מליובאוויטש', או בקיצור 'הרבי'. בתוך זמן קצר הפכה תנועת חב"ד תחת שרביט הנהגתו לכח הדומיננטי ביותר ביהדות זמננו, בשולחו בקצב גובר והולך את שליחיו לפעול בכל נקודה יהודית על פני כדור הארץ.

תשמ"ח (1988) – הסתלקות רעייתו הרבנית. מכאן ואילך החל לשהות יותר ויותר בלשכתו שבמרכז חב"ד העולמי, עד אשר, כעבור שנתיים, חדל כמעט להתגורר בביתו.

תנש"א (1991) – הרבי יצא בהכרזה: "הגיע זמן הגאולה", וקרא לכל יהודי להתכונן להתגלותו הקרובה של משיח צדקנו על ידי לקיחת אחריות אישית לזירוז הגאולה. **תשנ"ב (1992)** – בכ"ז באדר א', בשעה ששהה על קבר חותנו, לקה בשבץ מוחי ששיתק מחצית מגופו ונטל ממנו את יכולת הדיבור. אף על פי כן חזר במהירות להשיב על שאלות ובקשות, באופן שמזכיריו קוראים לפניו את השאלה והוא משיב בתנועות ראשו לחיוב או לשלילה. כן חזר להיראות לפני הציבור, בעיקר לאחר התפילות.

תשנ"ד (1994) – בג' בתמוז, לאחר תקופת הדרדרות והחרפה קשה במצב בריאותו, נגנז ארון הקודש. אולם חסידות חב"ד כולה מוסיפה לראות בו מנהיגה ומורה דרכה

הרבי לא היסס להקריב את האינטרסים של תנועת חב"ד מקום הם מהווים הגורם המתסיס והמפריח את חי עצמה למען האינטרסים של כלל העם היהודי. כאשר היהדות. הם מפיצים אמונה וחסד, שמחה ומסורת יהודית, חסידי חב"ד בישראל ביקשו להקים מוסדות איכותיים ומהווים תריס בפני גלי הטמיעה וההתבוללות. לילדי 'שמנת', השיב הרבי, כי את הילדים הללו יקלטו בחפץ לב גם גופים אחרים. "חב"ד צריכה לעשות מה שאחרים אינם רוצים ואינם יכולים לעשות", אמר. בהכוונתו הישירה הגיעו שליחיו למקומות הנידחים ביותר בעולם. שום דבר לא הרתיע אותם – לא קשיי שפה והתאקלמות מנטלית, לא העדר חברה וסביבה תומכת, לא חוסר כסף. היה כח אחד מרכזי שגבר על כל אלה – הרבי. שליח חב"ד היה מוכן לסבול ולהקריב ללא שיעור, כשהוא שואב את סיפוקו מכך שהוא גורם נחת ושמחה לרבי. כיום, למעלה משישים שנות פעילות, ניתן לראות את עוצמת המהפכה שחולל הרבי. שליחיו מפוזרים באלפי נקודות על פני כדור הארץ, מתאילנד ועד הונולולו, מהונג קונג ועד זאיר, מבואנוס איירס ועד מרוקו ותוניס. בכל מעובד מתוך אתר צעירי חב"ד (<http://chabad.org.il>)

שבת הגדול

"שבת שלפני הפסח נהגו בני אדם לקרוא אותו 'שבת הגדול', ולא ידעו על מה הוא גדול מכל שבתות השנה. אלא לפי שחודש ניסן שבו יצאו מצרים, חמישי בשבת היה, כדאמרין בסדר עולם, ומקחו של קרבן הפסח מבעשור היה (י' בניסן), בשבת שלפני הפסח. אמרו בני ישראל: הן נזבח את תועבת מצרים (שהכבש היה ה'עבודה זרה' של מצרים) לעיניהם ולא יסקלוננו? אמר להם הקב"ה: עתה תראו הפלא אשר אעשה לכם. הלכו ולקחו איש איש את פסחו להיות להם למשמרת עד ארבעה עשר יום. כשראו כן המצרים היו רוצים לקום ולנקום מהם, והיו מעיהן מחותכין, ובאש נדעכין, ונידונין בייסורין ובחוליים רעים, ולא הזיקו לישראל. ועל שם שנעשו בו ניסים לישראל נקרא שבת שלפני הפסח 'שבת הגדול'". (מפי רבי אברהם נוחו עדן).

נס גדול נוסף שהתרחש ביום זה: בני ישראל סיפרו לשכניהם המצרים, שהם עומדים להקריב את השה לה', כדי שהקב"ה יהרוג את בכורי מצרים. מששמעו זאת בכורי מצרים, תבעו מאבותיהם לשחרר את ישראל, וכאשר סירבו – לחמו נגדם והרגו הרבה מהם. על כך נאמר: "למכה מצרים בבכוריהם". ובשיחותיו מוסיף הרבי מליובאוויטש: "נהגו בדורות האחרונים שהחכם דורש הלכות פסח בשבת שלפני אם אינו ערב פסח... והעיקר... ללמד להם (לעם) המעשה אשר יעשו". ביום השבת, לאחר תפילת מנחה, קוראים בבית הכנסת בהגדה: מהפיסקה "עבדים היינו" ועד "לכפר על כל עוונתנו". במוצ"ש עושים "קידוש לבנה".

הסיפור השבועי

הרכוש האבוד

"דע לך", אמר לו הרבי, "כי שום דבר בעולם אינו מקרי. לכל מאורע ומאורע יש סיבה. אתה מצטער ובוכה על שגנבו ממך כסף ושווה כסף, ואינך מצטער ובוכה על הסיבה שגרמה לך. הגנבה היא רק תזכורת, כדי שתפיש במעשיך ותתקנם. עשה כך וישועת ה' כהרף עין".

כעבור רגע הוסיף הרבי: "קום סע לבוברויסק. בכניסה לעיר נמצא בית מלון השייך ליהודי. השתדל לשהות בו בשבת קודש. לאחר מכן היכנס לעיר ושהה בה יממה שלימה, והשם יתברך יצליח דרכך".

עם צאתו מהרבי, מאושש ומעודד קמעה, עלה ר' שמואל פינחס אל מרכבתו והאיץ בסוסים. ואמנם, בערב שבת, סמוך להדלקת הנרות, הצליח להגיע לבית המלון הסמוך לעיר בוברויסק. הוא הניח את חפציו בחדרו, התלבש והתכונן לכבוד שבת. בשובו מבית הכנסת קידש על היין ואכל את סעודת השבת. למד את שיעורו הקבוע, קרא קריאת שמע ועלה על יצועו, מנסה להירדם. עייף היה מאוד מתלאות הדרך.

שאגות צחוק פרועות הפריעו את מנוחתו. בחדר סמוך ישבו כמה גויים, ששתו לשכרה והשתוללו כל הלילה. התהוללות השיכורים נמשכה כל השבת ואף במוצאי שבת, עד אור הבוקר.

בבוקר יום ראשון ניגש אליו אחד השיכורים. "רואה אני לפי בגדיך כי סוחר חשוב אתה", לחש לו כממתיק סוד. "ובכן, יש לי בשבילך עסקה שלא תוכל לסרב לה. אני וחבריי סוחרים באבנים טובות ומרגליות, ועכשיו אנו נוסעים לעיר בוברויסק, מכיון שהזדמן לנו לקנות סחורה משובחת במחיר זול, אך אין לנו כסף מזומן, אלא שטרות מלווה של קונים שלנו, רובם בעלי אחוזות מפורסמים

עשיר גדול היה ר' שמואל פינחס מהומיל, אדם מכובד, תלמיד חכם וחסידי של אדמו"ר ה'צמח צדק' (רבי מנחם מענדל) מליובאוויטש. לפרנסתו עסק ר' שמואל פינחס במסחר בתכשיטים יקרים.

בעלי האחוזות, שהזדקקו לכסף מזומן, נהגו ללוות ממנו כספים. ההלוואות היו נרשמות על שטרות מלווה שהוחזקו בידי ר' שמואל פינחס. עם פירעון החוב היו השטרות מוחזרים ללווים או נקרעים לגזרים. לשטרות אלה היה ערך כספי רב והיה אפשר להעבירם מיד ליד, כשטרות כסף לכל דבר.

רעש קל העיר את ר' שמואל פינחס משנתו. נטל את ידיו, קם ממיטתו, הדליק נר ונכנס לחדר השני, שם הייתה הכספת שלו, ובה שמר את תכשיטיו היקרים ואת שטרות-המלווה. כשנכנס לחדר חשכו עיניו – הכספת היתה פרוצה. רעד אחז בו כשהתברר לו שגנבים היו בביתו ושדדו את כל רכושו.

"מה אעשה!?", קרא במר נפשו. כל השטרות נגנבו, לצד כסף מזומן ותכשיטים יקרים. בלב דואב ודואג חזר למיטתו, אך לא הצליח להירדם.

בבוקר, אחרי התפילה, ניגש לרב העיירה, הגאון רבי יצחק אייזיק מהומיל, וסיפר לו על האסון שפקד אותו. רבי יצחק אייזיק יעץ לו לנסוע מיד אל הרבי בליובאוויטש ולשאול בעצתו. לקח עמו טלית ותפילין, שכר עגלה מהירה ונסע כל היום והלילה. לפנות בוקר הגיע לליובאוויטש.

לאחר תפילת שחרית נכנס אל הרבי. כשדמעות זולגות מעיניו סיפר לרבי את שאירע בביתו, כיממה קודם כן. "עני מרוד נשארתי, כל כספי, שטרותיי ותכשיטיי נגנבו ממני!", נאנח.

הוא בחן בעניין רב את תכולת המזוודה ואמר לחבורת הגנבים: "השטרות נראים אמינים ובתוך כמה שעות אביא לכם כסף בעבורם". הוא אף ביקשם לשמור על חשאיית העסקה. ניגש ר' שמואל פינחס לבעל בית המלון והביאו בסוד מעשה הגנבה ועצתו של הרבי. הם בחנו את האפשרויות ולבסוף סיכמו על תכנית פעולה. כעבור שעה קלה נכנסו בניו של בעל בית המלון לחדר שבו המתינו הגנבים. הם הפתיעו את החבורה, והצליחו להשתלט על הגנבים, לכסות את ראשיהם ולקשור את ידיהם ואת רגליהם. החזירו לר' שמואל פינחס את השייך לו, ואת שאר הרכוש הגנוב החליטו למסור למשטרה. עד מהרה הוזעקו למקום שוטרים, אזקו את ידי הגנבים והובילום למעצר ולחקירה. ר' שמואל פינחס נשאר בעיר עד למחרת, ומיהר לחזור ולבשר לרבי את בשורת מציאת הגנבה. גם את דברי הרבי ש"הגנבה היא רק תזכורת" שמטרתה לעורר את האדם לתקן את מעשיו - לא שכת.

(ה'צמח צדק' נסתלק בי"ג בניסן תרכ"ו).

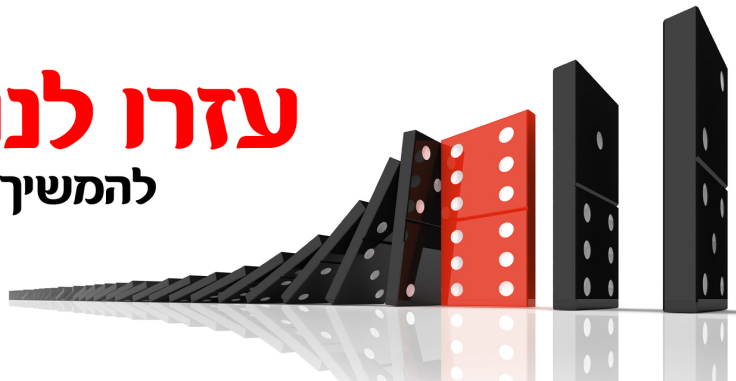
(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

ועשירים. נמכור לך אפוא את השטרות במחצית משוויים, ואם אתה מכיר איש עשיר, שיכול וירצה לקנות את השטרות מידך, תוכל להרוויח יפה, וגם הוא ירוויח סכום נאה".

חשדו של ר' שמואל פינחס התעורר מיד. עשה עצמו כשוקל את הדברים בחיוב והשתדל לשמור על קור רוח, כדי שלא להסגיר את חשדותיו. "מכיר אני היטב את בוברויסק ובכל העיר אפשר למצוא רק שני עשירים שיוכלו לקנות את השטרות", אמר. "השניים הם, במקרה, ידידי. הבה ניסע לעיר ושם כבר נסדיר את העסקה".

הגוי הקיץ את חבריו משנתם, ויחדיו נסעו לבוברויסק. על פי עצת ר' שמואל פינחס עצרו בבית מלון מקומי, שהיה בבעלות ידידו של ר' שמואל פינחס. לאחר שהתמקמו בחדריהם, הביאו בני החבורה מזוודה לחדרו של ר' שמואל פינחס. הוא פתח את המזוודה ונשימתו נעתקה. היא הכילה את כל הכסף, השטרות והתכשיטים שנגנבו ממנו, לצד תכשיטים ואבנים יקרות, שנגנבו מאנשים אחרים.

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת מצורע

דיני המצורע וטהרתו

לאחר שנקבע בודאות כי אדם מסויים הינו מצורע, עליו לצאת אל ’מחוץ למחנה’. וכשיסור ממנו הנגע יצא אליו הכהן, ורק כשיפסוק כי אכן חלף נגע הצרעת, יתחיל תהליך טהרתו.

לטהרת המצורע לוקחים הכהנים שתי ציפורים טהורות, מקל עץ ארז, פיסת צמר צבועה ואגודת צמח האזוב. שוחטים את אחת הציפורים, ואת דמה נותנים לכלי חרס ובו מי מעיין. לאחר שאוגדים את מקל הארז והאזוב בפיסת הצמר, טובלים אותם וכן את הציפור החיה בכלי החרס שבו דם הציפור השחווטה. מתיזים באצבע על המצורע שבע פעמים מתערובת הדם והמים, ואת הציפור החיה משלחים לחופשי.

לאחר טקס זה, טובל המצורע, מכבס את בגדיו ומגלח את כל שיער ראשו וגופו. אזי מורשה הוא להכנס למחנה ישראל וממתין שם עוד שבעה ימים. למחרת ימי ההמתנה, ביום השמיני, שוב יתגלח, יכבס את בגדיו, יטבול ויביא את קרבנו - שני כבשים זכרים, כבשה אחת בת שנה, מנחת סולת (שלושה עשרונים) בלולה בשמן ולוג שמן נוסף. לאחר הקרבת הקרבנות השונים, כל קרבן על פי מתכונתו, נותנים מדם אחד הכבשים על תנוך אוזנו הימנית של המצורע וכן על בהוני ידו ורגלו הימניים. כמו כן נותן הכהן מלוג השמן הנוסף לכף ידו השמאלית ומזה ממנה לפני ארון העדות שבע פעמים. משארית השמן שבכפו, נותן הוא שוב על תנוך אזנו של המיטהר וכן על

בהוני ידו ורגלו הימניים. לאחר מכן שופך הוא את יתרת השמן על ראשו של המצורע. לאחר כל אלה מעלה הכהן לבסוף על המזבח את קרבנות המצורע.

מצורע שאין ידו משגת כל אלו, יכול להביא (במקום אחד הכבשים והכבשה) שני בני יונה או תורים, וכן עשרון אחד סולת במקום שלושה עשרונים.

דיני צרעת הבתים וטהרתם

כאשר מופיע נגע הצרעת בבית מגורים במין מראה ירוק או אדום, יש לקרוא לכהן ועל פי החלטתו יוסגר הבית לשבעה ימים. אם לאחר ימי ההסגר נראה כי התופעה מתפשטת, יצוה הכהן להוציא את האבנים הנגועות ולהרחיקן אל מחוץ לעיר; במקומן יניחו אבנים חדשות שאותן יטיחו כראוי. אם תשוב התופעה, אזי יוגדר הבית כנגוע בצרעת ממארת ויאצו להורסו עד ליסוד ולהרחיק את ההריסות אל מחוץ לעיר. כל הנמצא בבית בימי ההסגר, אדם וכלים - טמא, וזקוק לטהרה בטבילה.

אם לאחר ההסגר מתברר כי נרפא הבית מן הצרעת, יטהר אותו הכהן בתהליך זהה לדרך טהרת המצורע כנ”ל.

דיני טומאת הזב ושכבת הזרע

איש שזב ממנו ריר הרי הוא מטמא את מקום מושבו. הנוגע בזב, ברוקו, במקום מושבו וברכבו, עליו לטבול ולהמתין עד הערב לטהרתו. גם הנושא את הזב או בגד או כלי שהיה במגע עימו, עליו לכבס את בגדיו. כלי חרס שנגע בו הזב - יישבר וכלי עץ יישטף. לטהרתו, ימתין הזב שבעה ימים ולאחר מכן יכבס בגדיו, יטבול ויביא

דיני טומאת נידה וזבה

כאשר זב דם מאשה, הרי היא נידה משך שבעה ימים. הנוגע בה, במקום מושבה או במשכבה, עליו לטבול ולהמתין לטהרתו עד הערב. השוכב עם אשה נידה – טמא שבעת ימים. אשה שדם זב ממנה שלא בשעת נידתה, הרי היא טמאה כנידה. לטהרתה, תיספור שבעה ימים נקיים ולמחרת תביא קרבנות חטאת ועולה – שני בני יונה או תורים.

קרבנות חטאת ועולה – שני בני יונה או תורים. איש שפלט שכבת זרע, עליו לטבול ולהמתין עד הערב לטהרתו. בגד שישב עליו – יש לכבסו ובערב יטהר. היתה אשתו במגע עימו באותה שעה, עליהם לטבול ולהמתין עד הערב לטהרתם.

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודרג

www.tanyaor.com

מהנגע באים לגילוי המטמון

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

נגע צרעת בבית

הקב"ה בישר לבני ישראל שכאשר ייכנסו לארץ "ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם". בפרשתנו מפורטים דיני הנגעים שפוקדים את הבית, ואם הנגע שב וחוזר אחרי שננקטו כל האמצעים המפורטים בתורה, דינו להיהרס – "ונתץ את הבית, את אבניו ואת עיצו ואת כל עפר הבית". על סיבת הנגעים שמופיעים בבתיים נאמרו שני טעמים, מנוגדים בתוכנם. טעם אחד, "בשורה היא להם... לפי שהטמינו אמוריים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם... על ידי הנגע נותץ הבית ומוצאן". טעם שני (המובא בזוהר), שהכנענים בהיותם עובדי עבודה זרה, השרו רוח טומאה בבתיהם. לכן היו הבתים הללו צריכים להיהרס, כדי שבני ישראל יחיו "בקדושה ובדיוור קדוש".

ירידה רוחנית

ברור שלא כל בתיהם של הכנענים היו צריכים להיהרס. אמנם הם היו עובדי עבודה זרה, אבל ברוב הבתים דיי היה שהבית נעשה קניינו של יהודי, או לפחות נקבעה בו מזוזה וכיוצא בזה. רק אותם בתים שבהם שרתה טומאה חזקה ביותר (בגלל ההתנהגות הקלוקלת של הכנענים שהתגוררו בבתים האלה) היו צריכים להיהרס.

על פי הטעם הזה נמצא אפוא, שהופעת הנגעים בבית מעידה שזה בית ששורה בו טומאה גדולה ביותר, דבר המשקף ירידה רוחנית גדולה. איך הדבר משתלב עם הטעם הראשון, שבעצם יש כאן 'בשורה' ודבר טוב, כדי לגלות מטמון שטמון בקירות הבית!?

הדרך למעלה

כאן בא לידי ביטוי השילוב המיוחד בין שני קצוות, כאשר הדרך לפסגת הטוב עוברת לפעמים דוקא במדרון התלול ביותר. ענין זה קיים בכללות ענין הנגעים. מצד אחד, 'נגע' מציין את הירידה הגדולה ביותר, אך אותן אותיות יוצרות את המילה 'עֲנָג', שמציינת את הדרגה הגבוהה ביותר. כאשר המצורע נטהר מטומאתו, מתהפך ה'נגע' ל'עֲנָג'.

נמצא שהנגעים באים כדי לרומם את היהודי למעלה הגדולה ביותר, בדוגמת העלייה שנוצרת אצל בעל תשובה, שמגיע למקום ש"צדיקים גמורים אינם עומדים".

כוונה גלויה

זה גם ההסבר (בפנימיות העניינים) לכך שה"מטמוניות של זהב" הגיעו לידי בני ישראל דוקא על ידי נגע צרעת, ודוקא על ידי הבתים הנחותים ביותר, שבהם שרתה טומאה חזקה ביותר. דוקא על ידי הירידה שאין למטה ממנה מגיעים לעלייה שאין למעלה ממנה.

בנגעי הבתים ראו בפועל את הכוונה הפנימית שמאחורי ענין הירידה, עד שהדבר היה גלוי גם בגשמיות. לכן התורה מדייקת ואומרת "ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם" – כאן רואים שנגעי הצרעת באים מלמעלה, משום שבהם משתקפת הכוונה והתכלית של הנגעים. כן תהיה לנו שתהיה ה'טרה' של הגאולה האמיתית והשלימה וגילוי ה'מטמוניות' של בית המקדש השלישי.

(מתוך הספר "שלחן שבת")

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך כ"ז)

חסידות על הפרשה מצורע

בעולם.

וגילוי ה'מטמוניות' כמדרשו - הם האוצרות הרוחניים שבנפש היהודית, מביא ל'מטמוניות' כפשוטו - שפע רב של כסף וזהב גשמיים.

(לקוטי שיחות כרך כב, עמ' 197)

כדי להיות "לרצון לפני ה'" על האדם להיות "כל ימיו בתשובה" והבגד או השתי... אשר תכבס וסר מהם הנגע וכובס שנית וטהר (יג, נח) וסר מהם הנגע: אם כשכיבסוהו בתחילה על פי כהן סר ממנו הנגע לגמרי. וכובס שנית: לשון טבילה (רש"י)

ביאור ענין "וכובס שנית" בעבודת האדם:

"כשכיבסוהו בתחילה" - כשאדם שב בתשובה על חטא שחטא,

"סר ממנו הנגע לגמרי" - נמחל לו לגמרי מה שעבר על מצות המלך" (אגרת התשובה פ"ב),

"וכובס שנית" - "אמנם שיהיה לרצון לפני ה'... (להיות רצוי וחביב לפניו יתברך כלפני החטא) היה צריך להביא קרבן... ועכשיו... התענית הוא במקום קרבן".

"לשון טבילה" - כדי להיות "לרצון לפני ה'" על האדם להיות "כל ימיו בתשובה", על ידי 'טבילה' ב'מי הדעת הטהור' של התורה. וכמבואר באיגרת התשובה (פ"ט) ש"כל ימיו בתשובה" היינו 'תשובה עילאה', הנעשית על ידי העסק והשקידה בתורה.

(לקוטי שיחות כרך ז עמ' 99)

לקרב כל יהודי באשר הוא והובא אל הכהן: ויצא הכהן אל מחוץ למחנה (יד, ב-ג)

"והובא אל הכהן" - בסופו של דבר כל יהודי יחזור אל הקב"ה, שנקרא כהן, כמאמר רז"ל (ויק"ר פט"ו) "אמר הקב"ה אנא כהנא". והדרך להביא לכך היא... "ויצא הכהן אל מחוץ למחנה" - יש לצאת בשליחותו של הקב"ה לכל יהודי באשר הוא, יהא מעמדו ומצבו אשר יהא, ולקרבו אל אביו שבשמים. (משיחת ש"פ תזריע תשל"ו)

מטרת הגלות - לגלות ה'מטמוניות' שבאדם

ונתץ את הבית... והוציא אל מחוץ לעיר (יד, מה)

ונתץ את הבית: וביתא דנא סתריה (חורבן בית המקדש). והוציא אל מחוץ לעיר: ועמא הגליה לבבל (מדרש רבה)

רש"י פירש לעיל (פסוק לד) שנגעי בתים הביאו לידי גילוי מטמוניות של זהב. כלומר, כשקורה דבר מצער, אירוע שגורם ל'ניתוץ הבית' (גזלת מנוחת הנפש), אין ספק שהדבר לא בא אלא כדי להוסיף טובה וברכה, לגלות את הטוב הטמון אצל האדם.

והוא הדין לחורבן הבית וגלות עמנו: מטרת הגלות היא לגלות את ה'מטמוניות' שבאדם, האוצרות הרוחניים הנפלאים שנתן בורא כל הנשמות יתברך בתוך כל נפש יהודית, וכן לגלות את ה'מטמוניות' שמסביבו - הניצוצות הקדושים הטמונים ב'חלקו

למעלה ממיליון צפיות ביוטיוב
בקרו אותנו באתר ובפייסבוק:
שיעורים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לזמננו

שבת שלום!!!

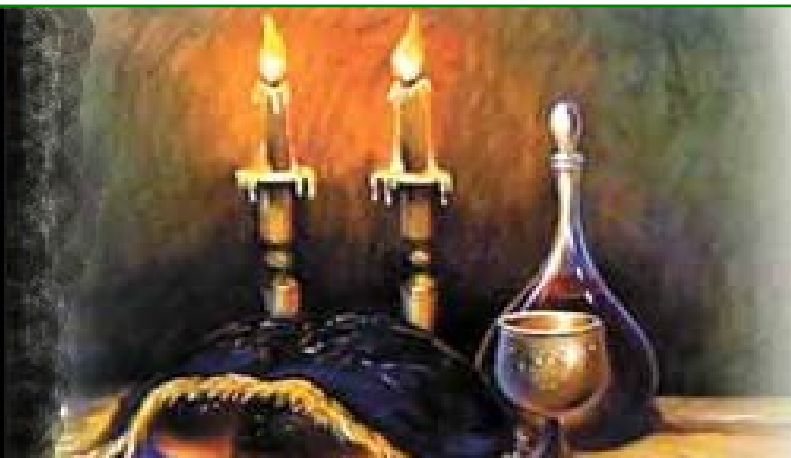
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קי"ץ)
19:44	18:30	י-ם
19:46	18:45	ת"א
19:46	18:37	חיפה
19:46	18:47	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון